

ГАЛАЙ ВІКТОРІЯ ОЛЕКСАНДРІВНА

*доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри забезпечення державної безпеки,
Київський інститут Національної гвардії України
<https://orcid.org/0000-0003-1568-5068>*

ВАУЛІН ОЛЕКСАНДР АНДРІЙОВИЧ

*здобувач магістерського рівня освіти,
Київський інститут Національної гвардії України
<https://orcid.org/0009-0008-9743-5946>*

ДЕРЖАВНА АНТИКОРУПЦІЙНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ ЯК ЕЛЕМЕНТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ГІБРИДНОЇ АГРЕСІЇ

Досліджено роль державної антикорупційної політики України як складової національної безпеки в умовах гібридної агресії. Проаналізовано взаємозв'язок між корупційними ризиками і вразливістю державних інститутів, а також механізми, через які зовнішній тиск може експлуатувати внутрішні прогалини.

Окрему увагу приділено трансформації антикорупційних інституцій у період воєнного стану, застосуванню цифрових сервісів, міжнародних санкцій та системи публічного контролю. Акцентовано на тому, що ефективність антикорупційної політики залежить від якості інституційного забезпечення, прозорих процедур, інтеграції міжнародного досвіду та розвитку антикорупційної культури.

Запропоновано конкретні шляхи вдосконалювання антикорупційної політики, зокрема запровадження комплексної системи оцінювання ефективності антикорупційних реформ.

***Ключові слова:** антикорупційна політика; національна безпека; гібридна агресія; інституційна спроможність; цифровізація.*

Постановка проблеми. Дослідження державної антикорупційної політики в умовах гібридної агресії потребує комплексного міждисциплінарного підходу, що інтегрує безпекові, інституційні й соціокультурні виміри проблеми. Аналіз взаємозв'язку між корупційними практиками і вразливістю державних інститутів дає змогу виокремити ті механізми, через які зовнішній тиск може експлуатувати внутрішні прогалини, і сформулювати цільові напрями реформ і превентивних заходів.

© В. О. Галай, О. А. Ваулін, 2025

Особливої значущості набуває дослідження трансформації корупційних ризиків у період ескалації гібридних загроз і можливостей їх нейтралізування шляхом державної політики. Актуальність проблеми зумовлена одночасною дією двох взаємопов'язаних чинників. Першим є еволюція самої сутності загроз національній безпеці. У ХХІ ст. воєнні конфлікти дедалі частіше набувають ознак гібридної агресії, що поєднує відкриті військові дії з інструментами інформаційного, економічного, політичного тиску та підриву інституцій (із механізмами корупційного впливу включно). Другий

чинник – внутрішня трансформація державних інституцій, що відбувається під тиском безпекових викликів і вимог євроінтеграції, коли ефективність антикорупційної політики визначається не лише наявністю нормативної бази, а й реальним рівнем інституційної спроможності, цифровізації процедур і довіри громадян до механізмів доброчесності. У контексті України, яка з 2014 р. переживає системну гібридну агресію, а з 2022 р. – повномасштабне вторгнення РФ, корупція перестала бути лише внутрішньою проблемою управління і стала одним із уразливих чинників державної стійкості. Його може бути використано зовнішнім агресором для послаблення обороноздатності, підриву довіри до владних інститутів і розпалювання соціально-політичної дестабілізації.

Державна антикорупційна політика має розглядатись як сукупність інституційних рішень, нормативних заходів і практик дотримання доброчесності, тому постає складовою національної безпеки, оскільки спрямована на зниження вразливості держави перед зовнішніми впливами й на підвищення внутрішньої когезії суспільства. Паралельно, під тиском потреби оперативного реагування на виклики безпеки, антикорупційні інститути України формують стратегічні документи і програми, що трансформують підходи до превенції й супроводу розслідувань корупційних правопорушень у контексті воєнного стану й гібридних ризиків. Така подвійна динаміка (загострення зовнішньої загрози і необхідність внутрішньої інституційної реформи) робить дослідження особливо актуальним для формування політики і практики державного управління.

Незважаючи на помітний накопичений науковий потенціал і численні практичні ініціативи, антикорупційна політика залишається одним із визначальних пріоритетів державної стратегії, оскільки її імплементація має прямі й опосередковані наслідки для ключових вимірів національної безпеки. У межах зазначеної проблематики антикорупційні заходи впливають на здатність держави залучати міжнародну підтримку та інвестиції, на якість державного регулювання економіки, на конкурентоспроможність національного ринку, а також на рівень громадської легітимності й довіри до публічних інституцій. В аспекті методології це означає, що оцінювання ефективності антикорупційної

політики не може обмежуватися лише кількісними індикаторами правопорушень або процесуальними показниками розслідувань, а має враховувати такі композитні показники, як макроекономічні ефекти, інституційна міцність і зміни у суспільній психології довіри.

Особливої важливості це питання набуває в умовах воєнного стану та інтенсивних євроінтеграційних трансформацій, коли традиційні механізми протидії корупції зазнають подвійного тиску: з одного боку, зовнішні безпекові виклики, а з іншого – вимоги щодо приведення національної нормативно-інституційної бази у відповідність до європейських стандартів. У таких умовах антикорупційна політика потребує не формальної адаптації, а істотної трансформації процедур превенції, розслідування й відновлення активів. Зокрема необхідні оперативні механізми забезпечення цілісності ланцюгів поставок у секторі безпеки й оборони, посилений нагляд за державними закупівлями стратегічного призначення, підвищена координація між правоохоронними, фінансовими й контролюючими органами, а також інтеграція міжнародних партнерських механізмів у роботу вітчизняних інституцій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Проблематика державної антикорупційної політики в Україні викликає постійний інтерес широкого кола вітчизняних дослідників. Зокрема, А. Боголепова, О. Ковтун [1], О. Ганьба [2], Н. Гришина, К. Ростовська [3], Н. Демчик [4], Н. Корчак [5], К. Наумчук [6], К. Нестеренко, О. Булгакова [7], А. Новак [8], В. Ортинський [9], О. Передерій, Є. Григоренко [10], Л. Самойленко, С. Назаренко, Н. Перун [12], Н. Тарасенко [13], О. Хотинська-Нор, О. Саленко [14] та інші науковці системно розвивають як теоретико-методологічні засади, так і емпіричні індикатори ефективності антикорупційних реформ. Така наукова активність охоплює різноаспектні підходи: від інституційно-правового аналізу й оцінювання нормативно-законодавчої бази до емпіричних досліджень корупційних ризиків у секторах державного управління, аналізу фінансових потоків і досліджень впливу корупції на економічну динаміку й суспільну довіру. Широкий спектр наукових підходів свідчить про мультидисциплінарний характер проблеми та потребу в синтезі знань для вироблення адекватної політики реагування.

У сучасних дослідженнях антикорупційної політики в Україні окрему увагу приділено не лише науковим публікаціям, а й нормативно-правовим актам, що визначають стратегічні напрями і механізми державної антикорупційної діяльності. Так, Закон України «Про засади державної антикорупційної політики на 2021–2025 роки» [11] закріплює ключові принципи, завдання та інструменти реалізації антикорупційної політики, що є підґрунтям для аналізу ефективності інституцій і розроблення практичних рекомендацій щодо вдосконалювання державної антикорупційної стратегії.

Метою статті є дослідження державної антикорупційної політики України як складової національної безпеки в умовах гібридної агресії, зокрема визначення її ефективності, аналіз інституційної архітектури та правових механізмів, оцінювання практичних підходів до запобігання корупційним ризикам у воєнний і післявоєнний періоди, а також вироблення пропозицій з удосконалювання законодавства і практики реалізації антикорупційних заходів для підвищення стійкості держави й довіри громадян.

Виклад основного матеріалу.

Антикорупційну політику України в умовах гібридної агресії слід розглядати як багаторівневу, мультидисциплінарну і надзвичайно динамічну складову національної безпеки, що поєднує правові, організаційні, інституційні та ідеологічно-культурні заходи, спрямовані на запобігання корупційним ризикам, мінімізацію їх впливу на обороноздатність і ресурсну спроможність держави, а також на забезпечення прозорості розподілу матеріальної допомоги й міжнародних трансфертів під час і після збройного конфлікту. Цей підхід впливає з концептуальних положень низки сучасних досліджень. Так, О. Ганьба аргументує кризовий характер корупції та її здатність підірвати спроможність сектору безпеки й оборони виконувати функції захисту держави [2]; К. Наумчук обґрунтовує інституційно-управлінську природу антикорупційної політики як сукупності державних цілей, заходів і рішень [6]; А. Боголепова та О. Ковтун демонструють, що воєнний контекст стимулював антикорупційні інституції до виконання нетрадиційних функцій – від моніторингу гуманітарної допомоги до координації санкційних списків [1]; К. Нестеренко та О. Булгакова наголошують на тому, що

антикорупційна політика має залишатися пріоритетом держави навіть тоді, коли значна частина ресурсів мобілізована для оборони [7]. Поєднання зазначених підходів створює аналітичну рамку, в якій антикорупційні заходи постають не лише як правове регулювання та кримінальна репресія, а як комплекс превентивних, організаційних, технократичних і культурно-освітніх ініціатив, спрямованих на посилення інституційної стійкості й на протидію інструменталізації корупційних механізмів зовнішнім агресором.

Дослідження еволюції інституційної архітектури антикорупційної політики в Україні дає змогу простежити перехід від декларативних норм до складної системи спеціалізованих органів і механізмів, що мають стратегічне значення для безпеки. Періодизацію розвитку антикорупційної політики, яка демонструє етапи зародження, становлення, первинної імплементації міжнародних підходів та етап розбудови інституційного забезпечення, пропонує К. Наумчук. Така історична перспектива важлива для оцінювання того, наскільки створені інституції – Національне антикорупційне бюро України (НАБУ), Національне агентство з питань запобігання корупції (НАЗК), Агентство з розшуку та менеджменту активів (АРМА) – відповідають задекларованим принципам доброчесності, незалежності й ефективності, а також наскільки вони інтегровані у загальну систему запобігання корупції та зміцнення національної безпеки держави [6]. Спеціалізована антикорупційна прокуратура (САП) і Вищий антикорупційний суд (ВАКС) мають необхідну операційну, правову й кадрову спроможність діяти в умовах гібридної агресії.

У працях таких науковців, як О. Ганьба, К. Нестеренко та О. Булгакова, підтверджується думка, що сама по собі наявність інституцій не гарантує ефективності; критичною є якість їхнього забезпечення, невідкритість конкурсних процедур, законодавча визначеність повноважень, доступ до оперативних ресурсів та судова спроможність [2, 7]. Історичний аналіз також дає змогу виявити слабкі місця: фрагментарність реформ, політичні блокування та наслідки конституційних дискусій, які значно підірвали суспільну довіру до системи запобігання корупції.

У практичному вимірі воєнного часу антикорупційні органи змушені поєднувати класичні функції виявлення, розслідування і

припинення корупційних проявів із завданнями безпекового характеру. Конкретні пріоритети НАЗК у воєнний період виокремлюють А. Боголепова та О. Ковтун. Ідеться про створення порталу «Війна і санкції» для виявлення активів осіб, причетних до агресії, формування task-force з пошуку підсанкційних активів, здійснення антикорупційної експертизи нормативно-правових актів, а також забезпечення прозорості гуманітарних поставок і координації логістичних ланцюгів [1]. Ці практики виявляють адаптивний потенціал інституцій: вони перестають бути вузько спрямованими на декларацію й реагування, натомість стають активними агентами економічної та інформаційної оборони. Водночас К. Нестеренко і О. Булгакова акцентують, що успіх таких ініціатив залежить від інтеграції електронних сервісів, відновлення публічного подання декларацій там, де це не суперечить безпеці, а також від прозорих процедур конкурсного відбору керівників антикорупційних органів, тобто йдеться про чинники, що безпосередньо впливають на рівень довіри громадян і міжнародних партнерів [7].

Правовий і адміністративно-правовий вимір антикорупційної політики, ґрунтовно розвинутий у працях Н. Гришина та К. Ростовської, вимагає формалізації механізмів реалізації державної політики та закріплення адміністративно-правових категорій, які визначають зміст і межі втручання публічної влади у запобігання корупції [3]. Автори наголошують, що антикорупційну політику слід розглядати як адміністративно-правову категорію, що об'єднує організаційно-правові, кадрові, інформаційні та процедурні заходи, реалізовані органами виконавчої влади у взаємодії з громадянським суспільством. Щодо цього пріоритетними є детальна нормативна регламентація функцій органів, установа процедура антикорупційної експертизи, механізмів спеціальних перевірок, порядку формування Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні правопорушення, а також положень стосовно захисту викривачів, що підсилює адміністративно-правову інфраструктуру превенції. Практична імплементація адміністративно-правових підходів має гарантувати автономію агентств від політичного тиску, критерії професійної доброчесності і стандарти етичної поведінки публічних службовців, які виступають

запобіжниками проти політизації антикорупційної діяльності.

Кількісний і якісний моніторинг антикорупційного середовища, зокрема через інструментарій Corruption Perceptions Index, становить визначальний елемент оцінювання ефективності політики й комунікації її результатів на міжнародній арені. Показники індексу для України аналізують К. Нестеренко та О. Булгакова і зазначають, що, незважаючи на війну, ці показники демонстрували певну стійкість або незначне поліпшення. Це свідчить про відносну витривалість антикорупційної системи [7]. Водночас індекс має методологічні обмеження, відображаючи сприйняття експертів і міжнародних установ, а не пряме вимірювання корупційних інцидентів. Тому його доцільно поєднувати з такими внутрішніми індикаторами, як кількість доведених справ, рівень розкриття закупівель, обсяг повернутих активів тощо. Інтегровані системи моніторингу, які поєднують міжнародну оцінку з національними метриками, забезпечують адекватнішу діагностику й дають можливість коригувати політику в режимі реального часу [7].

Система правоохоронної протидії корупції потребує поглибленого аналізу організаційно-операційних можливостей і процесуальної взаємодії між суб'єктами, відповідальними за розслідування і судочинство. Науковці О. Ганьба і К. Наумчук визначають такі ключові проблеми: неоднозначний розподіл повноважень між НАБУ, САП, Національною поліцією, Службою безпеки України та Офісом Генерального прокурора вимагає чіткішої координації; потребують удосконалення процедури спеціальних перевірок і розслідувань для оперативного відновлення викрадених або неправомірно вивезених активів; роль АРМА в управлінні вилученими активами потребує законодавчих гарантій стосовно ефективного управління і прозорого перерозподілу на відновлення [2, 6]. Такі практичні перешкоди, як обмежений доступ до матеріалів, недостатнє технічне й аналітичне забезпечення, затягування судових процесів, посилюють корупційні ризики і знижують потенціал превентивної дії. Отже, підвищення спроможності правоохоронних органів має поєднуватись із судовою реформою, що гарантує невідворотність відповідальності і пришвидшення розгляду економічних і корупційних проваджень.

Культурно-ціннісний компонент антикорупційної політики є стрижневим у працях О. Ганьба та інших дослідників, оскільки без побудови системи суспільних цінностей, етичних норм і доброчесності державна політика ризикує залишатися декларативною [2]. Формування антикорупційної культури має відбуватися через системні освітні ініціативи, професійні програми для публічних службовців, інтеграцію антикорупційних модулів у вищу і професійну освіту, а також через просвітницькі кампанії, що підвищують інформаційну гігієну громадян і знижують толерантність до корупції. Навчальні платформи НАЗК демонструють важливість комунікативно-освітніх інструментів для формування суспільної нетерпимості до корупції, однак такі ініціативи мають бути масштабовані й підкріплюватися системою стимулів і санкцій, що забезпечать довготривалу трансформацію поведінки [1].

Громадянське суспільство і механізми публічного контролю в архітектурі антикорупційної політики виконують роль «третьої сторони»: йдеться не лише про моніторинг і викриття корупційних практик, а й формування довіри та легітимності. У воєнний період, як наголошують К. Нестеренко і О. Булгакова, А. Боголепова і О. Ковтун, важливо зберегти доступ громадськості до оперативних даних там, де це не ставить під загрозу безпеку. Критично необхідно відновлювати електронні декларації, публічний контроль процедур закупівель і прозорість розподілу відновлювальних коштів [1, 7]. Підтримка незалежних журналістських розслідувань, захист викривачів і створення платформ для колективної експертизи державних політик сприяють ранньому виявленню корупційних схем, що зменшує їх системоутворювальний вплив.

На думку А. Боголепової і О. Ковтун, санкційний і міжнародно-правовий складники антикорупційної стратегії, ефективно застосовані НАЗК та іншими органами у період війни, мають подвійний ефект: по-перше, санкції та механізми заморожування або вилучення активів посилюють економічний тиск на суб'єктів, що сприяють агресії; по-друге, міжнародні юридичні інструменти і співпраця з партнерами підвищують ефективність повернення незаконно набутого майна і створюють правову платформу для транскордонних розслідувань [1]. Задля

успішного використання санкцій і повернення активів потрібні високі стандарти доказування, сумісність національного законодавства з міжнародними режимами та координація між фінансовими, правоохоронними і дипломатичними інституціями.

Післявоєнний етап відбудови України потребує вбудовування антикорупційних механізмів у всі проекти реконструкції: від процедур державних закупівель і відновлення критичної інфраструктури до регіональних програм соціальної реінтеграції. Науковці К. Наумчук, А. Боголепова, О. Ковтун, а також К. Нестеренко та О. Булгакова скоординовано пропонують практичні напрями дій: завершення цифровізації і впровадження е-урядування на всіх рівнях; мінімізація розподільчих і дозвільних функцій через автоматизацію й делегування рутинних процедур; оптимізація розміру державного апарату за одночасного підвищення професійного рівня кадрів; установаження обґрунтованих обмежень щодо рівня заробітної плати й упровадження прозорих систем мотивації, які не створюють корупціогенних стимулів; застосування спеціалізованих перевірок кандидатів на ключові посади; створення і фінансування дієвих механізмів громадського контролю з ресурсною підтримкою на місцевих рівнях [1, 6, 7]. Ці заходи мають технократичний і системний характер, оскільки змінюють і правила гри, і правила поведінки учасників публічних відносин.

Висновки й перспективи подальших досліджень.

1. Аналітична панорама свідчить, що антикорупційна політика в умовах гібридної агресії має стати інтегрованою державною стратегією з чітко визначеними інституціями, законодавчими й адміністративними механізмами, технічними інструментами та культурно-освітніми ініціативами. Вона повинна виконувати водночас функції юридичної відповіді, превенції, економічної оборони та формування суспільної стійкості.

2. Антикорупційну політику в умовах гібридної агресії слід розглядати як невід'ємну складову національної безпеки, що поєднує правові, інституційні, операційні та культурно-освітні виміри. Необхідно змістити акцент із суто репресивних заходів на комплексні превентивні механізми, як-от: посилення інституційної спроможності органів; чітке

законодавче закріплення повноважень і процедур; інтеграція цифрових сервісів для прозорості публічних фінансів і закупівель; ефективне застосування санкційних і міжнародно-правових інструментів для повернення активів. Паралельно слід розвивати систему моніторингу, що поєднує міжнародні індикатори зі специфічними національними метриками, аби оперативно коригувати політику на підставі верифікованих даних і мінімізувати вразливості, які може використовувати зовнішній агресор.

3. У післявоєнний період упровадження антикорупційних заходів має органічно вбудовуватись у програми відновлення: цифровізація адміністративних послуг; автоматизація процедур; мінімізація розподільчих функцій; прозорі конкурси на керівні посади; підвищення професійних стандартів кадрів.

Ключовими складниками успіху антикорупційної реформи вбачаються незалежна судова реформа й невідворотність відповідальності, захист викривачів і ресурсна підтримка громадського контролю, масштабні освітні ініціативи з формування доброчесності й політична воля керівництва для послідовної реалізації реформ. Лише така скоординована стратегія здатна перетворити антикорупційну політику на дієвий інструмент обороноздатності і сталого відновлення держави.

4. Основними шляхами вдосконалювання антикорупційної політики мають стати: цифровізація; прозорі процедури; підвищення професійного рівня кадрового складу; зміцнення судової системи; захист викривачів; міжнародна кооперація у сфері санкцій і повернення активів; розвиток системи публічного контролю. Зазначені заходи мають імплементуватись в узгодженому порядку і супроводжуватись системою моніторингу й підзвітності задля того, щоб антикорупційна політика стала не лише інструментом внутрішнього управління, а й ефективним елементом комплексної національної оборонної стратегії.

Імплементация цих заходів потребує запровадження комплексної системи оцінювання ефективності антикорупційних реформ, що поєднуватиме кількісні й якісні індикатори, зовнішнє ревю та регулярні незалежні аудити. Така система має охоплювати метрики результативності (кількість завершених і доведених до вироку справ щодо топ-корупції, обсяг повернутих активів,

індекси прозорості закупівель), метрики процесу (час розгляду справ, відсоток завершених конкурсів на керівні посади) і метрики довіри (соціологічні дослідження, індекси сприйняття), а також механізми зворотного зв'язку з громадськістю, що дадуть змогу оперативно коригувати політику на основі верифікованих даних і виявлених ризиків.

Напрями подальших досліджень вбачаються в адаптації антикорупційної політики до умов післявоєнної відбудови та євроінтеграційних трансформацій з акцентом на цифрову прозорість і публічну підзвітність.

Список джерел посилання

1. Боголепова А., Ковтун О. Актуальні проблеми подолання корупції в умовах війни у поствоєнний період. *Літопис Волині. Всеукраїнський науковий часопис*. 2022. Вип. 27. С. 251–256. URL: <https://surl.lt/goebym> (дата звернення: 05.08.2025).

2. Ганьба О. Державна антикорупційна політика: поняття, сутність та загальні ознаки. *Публічне право*. 2021. № 4 (44). С. 88–95. URL: <https://surl.li/jxtica> (дата звернення: 05.08.2025).

3. Гришина Н. В., Ростовська К. В. Державна антикорупційна політика як адміністративно-правова категорія. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 11. С. 31–33. URL: <https://surl.lu/lmxiuqr> (дата звернення: 03.08.2025).

4. Демчик Н. П. Реалізація антикорупційної стратегії в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 3. С. 289–292. URL: <https://surl.lu/nbxtca> (дата звернення: 01.08.2025).

5. Корчак Н. Протидія корупції як основа забезпечення національної безпеки України: окремі аспекти. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Національна безпека*. Київ, 2024. № 2 (2). С. 13–16. URL: <https://surl.li/kgzjlc> (дата звернення: 05.08.2025).

6. Наумчук К. М. Державна антикорупційна політика України. *Економіка, управління та адміністрування*. 2023. № 2 (104). С. 156–162. URL: <https://surl.cc/gldlyg> (дата звернення: 02.08.2025).

7. Нестеренко К. О., Булгакова О. В. Антикорупційна політика України в контексті війни. *Вісник Ужгородського національного університету. Право*. Ужгород, 2023. Вип. 77, ч. 2. С. 98–101. URL: <https://surl.li/mtgklo> (дата звернення: 10.08.2025).

8. Новак А. Національна антикорупційна політика: особливості та основні чинники розвитку в умовах сучасного державотворення. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2017. Вип. 3 (34). С. 62–66.

9. Ортинський В. Роль громадянського суспільства та ЗМІ у боротьбі з корупцією. *Вісник національного університету «Львівська політехніка»*. Юридичні науки. Львів, 2020. № 3 (27). С. 75–80. URL: <https://surl.li/beiolb> (дата звернення: 03.08.2025).

10. Передерій О. С., Григоренко Є. І. Антикорупційна безпека України як перспективний компонент державної правової політики: теоретико-правові аспекти. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Право. Ужгород, 2023. Вип. 79, ч. 1. С. 82–88. URL: <https://surl.li/ongwql> (дата звернення: 05.08.2025).

11. Про засади державної антикорупційної політики на 2021–2025 роки : Закон України від 20.06.2022 р. № 2322-IX. URL: <https://surl.li/gijboz> (дата звернення: 05.08.2025).

12. Самойленко Л. Я., Назаренко С. А., Перун Н. В. Виклики та бар'єри в реалізації антикорупційної політики на національному та регіональному рівнях. *Економічний простір*. 2024. № 194. С. 87–91. URL: <https://surl.li/ntznci> (дата звернення: 05.08.2025).

13. Тарасенко Н. Боротьба з корупцією в Україні: успіхи, проблеми, перспективи. *Україна: події, факти, коментарі*. 2015. № 19. С. 27–40.

14. Хотинська-Нор О. З., Саленко О. В. Корупція як фактор делегітимації судової влади. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. № 1. С. 665–669. URL: <https://surl.li/arswxh> (дата звернення: 05.08.2025).

References

1. Boholievova A., Kovtun O. (2022). *Aktualni problemy podolannia koruptsii v umovakh viiny u postvoiennyi period* [Current problems of overcoming corruption during the war in the post-war period]. *Litopys Volyni. Vseukrainskyi naukovyi chasopys*, no. 27, pp. 251–256. Retrieved from: <https://surl.lt/goebym> (accessed 5 August 2025) [in Ukrainian].

2. Hanba O. (2021). *Derzhavna antykoruptsiina polityka: poniattia, sutnist ta zahalni oznaky* [State anti-corruption policy: concept, essence and general features]. *Publichne pravo*, no. 4 (44), pp. 88–95. Retrieved from: <https://surl.li/jxtica> (accessed 5 August 2025) [in Ukrainian].

3. Hryshyna N. V., Rostovska K. V. (2021). *Derzhavna antykoruptsiina polityka yak administratyvno-pravova katehoriia* [State anti-corruption policy as an administrative-legal category]. *Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal*, no. 11, pp. 31–33. Retrieved from: <https://surl.lu/lmxuqr> (accessed 3 August 2025) [in Ukrainian].

4. Demchuk N. P. (2024). *Realizatsiia antykoruptsiinoi stratehii v Ukraini* [Implementation of anti-corruption strategy in Ukraine]. *Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal*, no. 3, pp. 289–292. Retrieved from: <https://surl.lu/nbxtca> (accessed 1 August 2025) [in Ukrainian].

5. Korchak N. (2024). *Protydiia koruptsii yak osnova zabezpechennia natsionalnoi bezpeky Ukrainy: okremi aspekty* [Countering corruption as a basis for ensuring Ukraine's national security: selected aspects]. *Visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu imeni Tarasa Shevchenka. Seriia: natsionalna bezpeka*. Kyiv, vol. 2 (2), pp. 13–16. Retrieved from: <https://surl.li/kgzjlc> (accessed 5 August 2025) [in Ukrainian].

6. Naumchuk K. M. (2023). *Derzhavna antykoruptsiina polityka Ukrainy* [State anti-corruption policy of Ukraine]. *Ekonomika, upravlinnia ta administruvannia*, no. 2 (104), pp. 156–162. Retrieved from: <https://surl.li/cc/gldlyg> (accessed 2 August 2025) [in Ukrainian].

7. Nesterenko K. O., Bulhakova O. V. (2023). *Antykoruptsiina polityka Ukrainy v konteksti viiny* [Anti-corruption policy of Ukraine in the context of war]. *Visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriia: pravo*. Uzhhorod, vol. 77 (2), pp. 98–101. Retrieved from: <https://surl.li/mtgklo> (accessed 10 August 2025) [in Ukrainian].

8. Novak A. (2017). *Natsionalna antykoruptsiina polityka: osoblyvosti ta osnovni chynnyky rozvytku v umovakh suchasnoho derzhavotvorennia* [National anti-corruption policy: features and main factors of development in the context of modern state-building]. *Derzhavne upravlinnia ta mistseve samovriaduvannia*, no. 3 (34), pp. 62–66 [in Ukrainian].

9. Ortynskyi V. (2020). *Rol hromadianskoho suspilstva ta ZMI u borotbi z koruptsiei* [The role of civil society and media in combating corruption]. *Visnyk natsionalnoho universytetu "Lvivska politekhnikha"*. Seriia: yurydychni nauky. Lviv, vol. 3 (27), pp. 75–80. Retrieved from: <https://surl.li/beiolb> (accessed 3 August 2025) [in Ukrainian].

10. Perederii O. S., Hryhorenko Ye. I. (2023). *Antykoruptsiina bezpeka Ukrainy yak perspektyvnyi komponent derzhavnoi pravovoi polityky: teoretyko-pravovi aspekty* [Anti-corruption security of Ukraine as a prospective component of state legal

policy: theoretical and legal aspects]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriya: pravo*. Uzhhorod, vol. 79 (1), pp. 82–88. Retrieved from: <https://surl.li/ongwql> (accessed 5 August 2025) [in Ukrainian].

11. *Zakon Ukrainy "Pro zasady derzhavnoi antykoruptsiinoi polityky na 2021–2025 roky" № 2322-IX* [Law of Ukraine about the principles of state anti-corruption policy for 2021–2025 activity no. 2322-IX]. (2022, June 20). *Baza danykh "Zakonodavstvo Ukrainy"*. Retrieved from: <https://surl.li/rijboz> (accessed 5 August 2025) [in Ukrainian].

12. Samoilenko L. Ya., Nazarenko S. A., Perun N. V. (2024). *Vyklyky ta bariery v realizatsii antykoruptsiinoi polityky na natsionalnomu ta rehionalnomu rivni* [Challenges and barriers in the

implementation of anti-corruption policy at national and regional levels]. *Ekonomichniy prostir*, no. 194, pp. 87–91. Retrieved from: <https://surl.lu/ntznci> (accessed 5 August 2025) [in Ukrainian].

13. Tarasenko N. (2015). *Borotba z koruptsiieu v Ukraini: uspikhy, problemy, perspektyvy* [Fight against corruption in Ukraine: successes, problems, prospects]. *Ukraina: podii, fakty, komentari*, no. 19, pp. 27–40 [in Ukrainian].

14. Khotynska-Nor O. Z., Salenko O. V. (2024). *Koruptsia yak faktor delehitymatsii sudovoi vlady* [Corruption as a factor of judiciary delegitimization]. *Analychno-porivnialne pravoznavstvo*, no. 1, pp. 665–669. Retrieved from: <https://surl.li/arswxw> (accessed 5 August 2025) [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції / Received: 20.08.2025

Прорецензовано / Revised: 05.09.2025

Схвалено до друку / Accepted: 26.09.2025

HALAI VIKTORIIA

*Doctor of Juridical Sciences, Professor,
Professor of the Department of State Security,
Kyiv Institute of the National Guard of Ukraine
<https://orcid.org/0000-0003-1568-5068>*

VAULIN OLEKSANDR

*Master's Degree Student,
Kyiv Institute of the National Guard of Ukraine
<https://orcid.org/0009-0008-9743-5946>*

STATE ANTI-CORRUPTION POLICY OF UKRAINE AS AN ELEMENT OF ENSURING NATIONAL SECURITY UNDER CONDITIONS OF HYBRID AGGRESSION

The article examines the role of Ukraine's state anti-corruption policy as a component of national security in the context of hybrid aggression. The interrelationships between corruption risks and the vulnerability of state institutions are analyzed, as well as the mechanisms through which external pressure can exploit internal gaps.

Anti-corruption policy in the context of hybrid aggression should be considered as an integral element of national security, combining legal, institutional, operational and cultural and educational dimensions. It is necessary to shift the emphasis from exclusively repressive measures to comprehensive preventive mechanisms: strengthening the institutional capacity of bodies, clear legislative consolidation of powers and procedures, integration of digital services for transparency of public finances and procurement, as well as effective application of sanctions and international legal instruments for asset recovery.

The key components of the success of anti-corruption reform should be: independent judicial reform and the inevitability of responsibility, protection of whistle blowers and resource support for public control, large-scale educational initiatives to build integrity, and the political will of the leadership to consistently implement reforms.

To implement these measures, a comprehensive system for assessing the effectiveness of anti-corruption reforms should be introduced, combining quantitative and qualitative indicators, external reviews and regular independent audits. Such a system should include performance metrics (number of completed and convicted cases of top corruption, volume of assets returned, procurement transparency indices), process metrics (case review time, percentage of completed competitions for management positions) and trust metrics (sociological surveys, perception indices), as well as public feedback mechanisms that will allow for prompt policy adjustments based on verified data and identified risks.

Keywords: anti-corruption policy; national security; hybrid aggression; institutional capacity; digitization.